

også tilfredse med, at bestemmelsen om domstolsprøvelse efter 72 timer stadig står ved magt.

Vi har naturligvis også haft diskussioner i forbindelse med bevisførelsen i første instans, medmindre nævnsformanden i Flygtningenævnet tillader det. Her har vi lagt vægt på, at afgørelsen vedrørende bevisførelsen senere i sagen skal fremlægges for det nævn, som behandler sagen. Det er altså ikke en afgørelse, som nævnets formand eller næstformand kan træffe, uden at nævnet overhovedet får noget at skulle have sagt i den forbindelse. Det samlede nævn skal tage stilling til, hvorvidt der skal kunne fremlægges yderligere bevismateriale eller ej, og det mener vi er en sikring eller i hvert fald en styrkelse af den asylsøgendes retssikkerhed.

Vi vil naturligvis under udvalgsarbejdet gå grundigt til værks med spørgsmål og yderligere belysning af de eventuelle dunkle punkter, der måtte være. Men i det store og hele er vi godt tilfredse med det arbejde, der er gjort ved udarbejdelsen af dette lovforslag, og vi støtter dets gennemførelse, som det foreligger her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu skal jeg skåne fru Elisabeth Arnold for citater. Det glæder mig, at hukommelsen er fuldstændig intakt, så det behøver vi ikke.

Men jeg vil godt gøre fru Elisabeth Arnold opmærksom på, at det eksempel, fru Elisabeth Arnold nævnte vedrørende risikoen for dobbel-asylsager – altså at samme person får asyl i både Norge og Danmark – var fremme i diskussionen for 3 år siden og blev udtrykkelig fremhævet, uden at det af den grund fik De Radikale til at skifte holdning. Derfor kunne man måske fristes til at spørge, om der er kommet flere af den slags eksempler, og hvor mange eksempler det egentlig drejer sig om, siden De Radikale har skiftet holdning nu.

Der er en anden ting, jeg også vil spørge om. Jeg fornemmede meget, at der var enighed mellem Det Radikale Venstre og bl.a. Enhedslisten om en afvisning af VKZ-forslaget om 7 års midlertidigt ophold, især da vi diskuterede bosnierloven. Derfor undrer det os, at De Radikale har den stilling til forslaget om, at 3-års-fristen – altså bestemmelsen om, at man inden for 3 år kan blive sendt tilbage, hvis forholdene i hjemlandet ændres – fremover skal regnes fra asyltildelingsstidspunktet. Det betyder jo, at for folk, der har været længe om at få asyl i Danmark, vil der gå betydelig mere end 3 år – der vil måske

gå 4, 5, 6, 7 år, hvem ved – og det vil sige, at VKZ-forslaget sådan set er blevet indført ad bagdøren.

Jeg går ud fra, at fru Elisabeth Arnold har set de meget stærke advarsler mod dette forslag. Det er bl.a. interessant, at Direktoratet for Udlændinge sætter spørgsmålstegn ved, hvorfor man dog har denne forskelsbehandling. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, om fru Elisabeth Arnold ikke ville overveje, om Det Radikale Venstre skulle undlade at støtte denne forskelsbehandling.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til spørgsmålet om fingeraftryk. Jeg husker også den sag fra Norge, som hr. Søren Søndergaard nævnte. Jeg husker ikke præcis, om der har været flere sager, men det faktum, at Norge har indført fingeraftryk af asylansøgere, har selvfølgelig gjort indtryk på os.

Diskussionen om, at hvis man er asylansøger, er det en vigtig sag, har også gjort indtryk. Man lægger hele sin tilværelse, hele sit liv i hænderne på de myndigheder, man søger asyl hos, og så er det heller ikke en betænkelig sag at afgive sit fingeraftryk – hvis man vel at mærke kan være sikker på, at de fingeraftryk ikke havner i de forkerte hænder bagefter. Derfor har vi også krævet fra radikal side, at reglerne for videregivelse af fingeraftryk til andre landes myndigheder skulle være ganske restriktive, og at det skulle være en betingelse, at de pågældende lande havde samme regler for brug af registre og samme grad af datasikkerhed som Danmark. Vi synes, det er en fornuftig ting, men vi indrømmer, at der er sket et holdningsskift fra sidste gang, vi diskuterede spørgsmålet. Det må vi erkende.

Om 3-års-reglen vil jeg blot sige, at vi faktisk altid har haft den opfattelse fra radikal side, at sådan var reglen nu engang. Også dengang vi havde en 2-års-regel, kunne opholdstilladelsen inddrages, såfremt forholdene i hjemlandet ændrede sig drastisk. Vi har haft eksempler på unge polske mænd, som fik asyl i Danmark i 1989 – et halvt år før Muren faldt – alene med den begrundelse, at de var aktive i Solidaritet, og mindre end 1 år efter var Solidaritet ved magten i Polen. Ingen opholdstilladelser blev inddraget i det tilfælde.

Det har ikke noget med retfærdighed eller uretfærdighed at gøre. Det er simpelt hen et spørgsmål om, at grundlaget for asyl ikke læn-